

PŘESÝPAČÍ HODINY

MARIE JAKOUBKOVÁ

PŘESÝPACÍ HODINY

Marie Jakoubková

PŘEDMLUVA

Zdánlivě nezáživný příběh běžné rodiny, zdeptané stereotypním způsobem života, ze kterého snad už ani není úniku, jedno sobotní dopoledne a cosi v poštovní schránce, změnilo ze dne na den vše, co tak jistou dlouhou dobu fungovalo, zcela bez přemýšlení a jakéhokoliv přičinění členů rodiny Stehlíků.

Je zima, roku 1992 a vše začíná kdesi, na okraji Prahy, v místě, kam ani tramvaj či autobus nejezdí.

PODIVNÝ LÍSTEK VE SCHRÁNCE

Česká republika, pražské předměstí, 16. 01. 1992, 9:45

„Mohl bys, prosím tě, doběhnout do schránky? Když jsem šla kolem, viděla jsem tam nějaký lístek, ale neměla jsem s sebou klíče, tak jsem to tam nechala,“ požádala mě mamka.

Než odpovím na máminu prosbu, možná by se slušilo trochu představit jak sebe, tak i naši povedenou rodinku. Jmenuji se René, já vím, blbé jméno, ale co nadělám. Jsem prostě René, Renek a mám mladšího bratra Rudolfa. Popravdě, občas vážně přemýšlím, za co nás chtěli naši potrestat, že vymysleli taková podivná jména. Někdy se trochu stydím, když se představuji mezi neznámými lidmi. A myslím, že Ruda to má stejné. Oba chodíme už na střední. Já jsem ve třetíku a Ruda před půlrokem nastoupil do prvního ročníku. Chodíme na průmku (průmyslovou školu).

Zpočátku jsem nebyl moc nadšený, že budu mít bráchu pořád za zadkem, ale zřejmě to bylo úsporné řešení pro naše. Knihy jsou na tuto školu docela drahé, takže brácha může všechny materiály zdědit pěkně po mně. A to se vyplatí. Už si i pomalu zvykám na jeho přítomnost na chodbách, kdy na mě kolikrát volá tak nahlas, že se otočí polovina přítomných. V ten moment jsem asi dost rudý, jak se stydím. Co naplat, mladší sourozenci asi takoví jsou. Mám ale jen jednoho, takže těžko mohu v tomto směru soudit. Vztahy máme docela dobré. Čas od času se trochu pošťuchujeme, ale to

k sourozenecké lásce tak nějak patří. Jsem rád, že se nechytl nějaké pochybné party a nezačal třeba hulit trávu. Bohužel tu takové týpky máme a je to poděs se na ně jenom dívat. Namachrovaný jsou až na půdu a ten jejich zvláštní smích, to se nedá přeslechnout. Když pak takhle spustí všichni naráz, to je teda lahoda. Nevím, čím to je, že se takhle divně tlemí. Snad je to nějaký nežádoucí účinek toho hulení?

Mě s bráchou už znáte a teď bych mohl představit ještě naše. Mamka se jmenuje Libuška a pracuje v jednom obchoďáku. Je pokladní a občas také doplňuje zboží do regálů. Táta Přemek jezdí s kamionem. Bývá přes týden pryč a vrací se v pátek odpoledne. S námi je tedy zejména o víkendech. Občas i v týdnu, podle toho, kam právě dopravuje zboží. Když je někde poblíž, staví se pochopitelně doma. Někdy i přespí a ráno zase jede dál.

To by byla tak nějak naše rodina. Ještě k nám patří pes Bucky a papoušek Lora. To jsou naši mazlíčci. Já se starám spíše o Buckyho a brácha zase raději pečuje o Loru. Umí říct i několik slov. Bucky moc nemluví. (smích)

A teď už bych asi měl odpovědět mamce, aby na mě tak dlouho nezírala.

„Jasně, mami. Vezmu si klíče a hned tam doběhnu,“ odpověděl jsem a už jsem šmátral v tašce po klíčích.

„A vezmi si bundu, je tam zima a sněží.“ Zaslechl jsem ještě mámin hlas, ale to už jsem stihl zabouchnout dveře a na bundu jsem samozřejmě zapomněl.

Abyste rozuměli. Obyčejně, například v panelových domech, bývají schránky v přízemí a člověk v podstatě ani ven nejde. My ale

bydlíme na takové samotě, a aby pošťáci nemuseli chodit takovou dálku, až k nám do domu, tak jsme si připevnili schránku hned u silnice, na starší zděnou skříňku od elektriky. Je to asi sto metrů od domu, a proto ta připomínka o bundě.

Když jsem vylezl před dům, skutečně sněžilo a docela hustě. Podíval jsem se na své nohy a nemohl jsem si nevšimnout, že mám na nohou pantofle. No jo no, to v tom spěchu. Vklouzl jsem do prvních bot, které jsem našel a až teď mi došlo, že do sněhu se moc nehodí. Tak si holt sklouznu, co se dá dělat, řekl jsem si v duchu a vyrazil na cestu ke schránce.

„Tak ukaž, co tam bylo!“ začala se aktivně mamka natahovat na obsah ze schránky.

Podal jsem jí tedy ten lístek ze schránky, lehce promočený od sněhu. Se zaujetím se ihned začetla do textu na papírku a mračila se u toho, jak když jí právě zvou na kolonoskopii.

„Co tam je, mami?“ zeptal jsem se trochu opatrně.

„Jo, to kdybych věděla, Renku,“ odpověděla a podala mi do ruky papírek, abych si ho také přečetl.

Bylo to oznámení, že máme na poště nějaký dopis. Odesílatelem byla advokátní kancelář JUDr. Jana Prokeše. Hned mi došlo, proč se mamka tak tvářila. Zřejmě se zalekla toho odesílatele.

„Mami, hlavně klid, jo? Netušíš, co by ti mohl advokát posílat?“ zkoušel jsem vyzvídat.

„To právě vůbec nevím. Přemýšlím, co jsem udělala špatně, nebo v jakém mohu být průšvih, že mi píše právník,“ odpověděla mamka a kroutila při tom hlavou.

„Co je dneska za den?“

„Dneska je sobota,“ zareagoval jsem na mamčinu otázku.

„Takže to leží ve schránce už od včera. Kdybych si toho, husa, všimla dříve, mohla jsem teď už vědět, o co se jedná. Takhle musím čekat až do pondělí. To se dříve zblázním,“ drmolila mamka a chodila po kuchyni sem a tam.

„Ale prosím tě. Vždyť pondělí je pozítří a nehledej ve všem hned to špatné. Třeba tě ta zpráva naopak potěší,“ zkoušel jsem mamku uklidňovat, ale moc to nefungovalo.

„Pojď, sedni si tady ke stolu a já ti zatím uvařím čaj,“ pokračoval jsem v péči.

„Jsi hodný, děkuju. Kdyby aspoň ten táta byl doma. Měl přijet už včera, ale nějaká zakázka jim do toho vlezla, a tak přijede až dneska večer. Třeba by ho něco napadlo,“ smolila mamka nervozně své myšlenky tak, jak jí přišly na jazyk.

„Co Ruda, kde ten je? Za chvíli bude oběd a on nikde,“ změnila mamka téma a prstem klepala na hodinky.

„Ten je venku, ale měl by tu být každou chvilku,“ odpověděl jsem a sedl si ke stolu.

„Je mi úplně mdlo. Žaludek mám jak na vodě,“ svěřila se mamka a čaj, který jsem jí uvařil, odstrčila od sebe.

„Uklidni se. To bude dobrý, uvidíš. Až přijede táta, tak to proberete a on tě nějak uklidní, když to já očividně neumím,“ trochu

naštvaně jsem zareagoval a hodil jsem úšklebek.

„Ale, tak se hned neurážej. Já si toho cením, že se mě snažíš uklidňovat. Jen je to hrozně těžké, nemyslet na něco, co by mohlo být důležité. No, nedej Bože, že to bude nějaká pokuta nebo něco podobného,“ pokračovala ve své demagogii.

To už jsem přešel jen mávnutím ruky a hlasitě jsem si oddychl, nebo spíš zafuněl. V ten moment se otevřely dveře a Ruda, společně s tátou, vešli dovnitř.

„Co tak oba koukáte? Stalo se něco?“ zeptal se tatka a já jsem opět jen mávnul rukou.

„Tady si přečti ten papír a pak zkus mamku nějak uklidnit,“ požádal jsem otce o trochu pomoci.

„A co na tomhle papírku asi vyčtu? Že jako máme na poště dopis a podle odesílatele to posílá nějaký advokát. No a?“ nechápavě reagoval táta.

„Jaké no a? To ti neprijde divné, že jen tak, z ničehonic, nám posílá úplně cizí právník nějaký dopis? Co nám může chtít? Respektive, co může chtít mně? Je to na mé jméno. Ani nevím, jak na mě přišel,“ začala zase panikařit mamka.

„Nech toho. Vše se dozvíš hned v pondělí. Určitě to nebude žádná pohroma, věř mi. A kdyby se přece jen jednalo o něco hrozného, jsme tu my, máš tady nás a my ti pomůžeme. My tě z toho tvého imaginárního průšvihy vysekáme,“ uzavřel debatu táta a začal se smát.

To mamku trochu namíchlo. Zamračila se a odešla raději do kuchyně vařit oběd. Podobná nálada u nás panovala až do pondělí. V pondělí ráno to bylo úplně nejhorší. Mamka stepovala po kuchyni

a čekala, než konečně bude moct odjet do města na poštu. Vzala si dokonce v práci dovolenou, aby nemusela jít na poštu až po práci, ale hned ráno. Ještě že tuto část povahy jsem po ní nezdědil. To bych se musel ze všeho zbláznit. Obzvláště ve škole, kde na nás učitelé šijou kdejakou levárnu a my se pak dozvídáme podstatné věci zcela náhodně a ze zdrojů, které ani s danou tématikou nesouvisí. Hrozný, ale to sem nepatří.